

Theo Lối Kể Của Cư Sĩ Hiền Dũng

Tháng 12 năm 2014, một sư huynh không quen biết đã gọi điện đến, nói rằng bà cô của anh ấy đang hấp hối trong bệnh viện, mong tôi có thể giúp đỡ. Đến 7 giờ tối, sau khi hoàn thành công việc của hiệp hội, tôi và hai sư huynh vội vàng đến bệnh viện. Lão Bồ-tát ở phòng đơn, rất thích hợp cho việc trợ niệm. Mọi người liên tục niệm Phật đến nửa đêm. Tôi thấy các chỉ số sức khỏe của bà đều ổn định, nên nghĩ rằng bà có lẽ sẽ chưa đi ngay. Vì mọi người còn phải đi làm, nên chúng tôi để hai sư huynh ở lại trông suốt đêm, những người khác thì ra về trước. Kết quả là, lão Bồ-tát đã đi vào lúc 6 giờ sáng, khi đó tôi không có mặt tại hiện trường.

Không lâu sau khi lão Bồ-tát vãng sinh, tôi đã mơ một giấc mộng. Tôi mơ thấy một đạo tràng, có một vị đại sĩ tướng mạo trang nghiêm đang ngồi ở phía trên, bên cạnh có một thị giả đứng hầu, còn tôi thì ngồi ở một bên. Đại sĩ trầm ngâm nhìn tôi, rất nghiêm túc nói: “Mạc Lưu (tên của lão Bồ-tát) đã lên cõi trời rồi”. Nghe vậy, tôi vui vẻ nói: “Lên cõi trời thì tốt quá rồi, quá tuyệt vời”. Thế nhưng đối với phản ứng của tôi, vị đại sĩ dường như rất không vui, ngài nghiêm túc lặp lại: “Mạc Lưu đã lên cõi trời rồi”. Tỉnh giấc, tôi cứ mãi ngẫm nghĩ: tại sao đại sĩ lại không vui chứ, thậm chí còn hơi đau lòng? Lên cõi trời không tốt sao? Tôi và bà ấy vốn không quen biết, bà ấy không nghe kinh, cũng chẳng mấy khi niệm Phật, thời gian trợ niệm cũng rất ngắn, được lên cõi trời chẳng phải là rất tốt rồi sao?

Mấy ngày sau, tôi đến tòa nhà dạy học trên Sơn Đỉnh để họp. Tôi ngồi ở bàn thứ hai, lưng tựa vào tủ sách. Giữa buổi họp, sư phụ thượng nhân đến và khai thị cho mọi người. Để thuận tiện cho việc quay phim, mọi người phải điều chỉnh lại vị trí. Sau khi sắp xếp xong, tôi vừa hay ngồi đối diện sư phụ. Sư phụ nhắc lại chuyện cũ khi ngài thọ giới trở về Đài Trung. Khi đó, giọng sư phụ có phần nghiêm khắc, ngài chỉ về phía trước nói: “Con phải tin Phật!” Ngón tay ấy chỉ đúng ngay vào tôi, khiến

tôi nhất thời hoảng hốt. Khi sư phụ lặp lại lần nữa, ngài vẫn nhìn về phía tôi, chỉ thẳng vào tôi và nói lớn: “Con phải tin Phật!” Lúc này tôi mới hiểu ra, sư phụ đang nói tôi, và tôi cũng hiểu ra vì sao vị đại sĩ kia lại đau lòng. Bởi vì tôi đã không đưa được lão Bồ-tát về thế giới Cực Lạc, do tôi không tin Phật! Tôi chưa tận tâm tận lực!

Lão Bồ-tát năm 20 tuổi thì mất chồng, thủ tiết hơn 70 năm. Bà không con không cái, làm giúp việc cho các gia đình ở Hồng Kông, tất cả tiền bạc và vật dụng bà cực khổ tích góp đều mang về quê nhà. Cả thôn, già trẻ lớn bé, không ai là không từng nhận sự giúp đỡ của bà, đặc biệt là trong những năm tháng khó khăn nhất. Bà không phân thân sơ, không phân lớn nhỏ, đều bình đẳng mà giúp đỡ. Về sau, khi sống trong viện dưỡng lão, bà trở thành người mang lại tiếng cười cho cả viện. Bà thường xuyên khuyên nhủ những cụ già nhỏ tuổi hơn mình, và rất thấu hiểu nỗi vất vả của nhân viên ở đó. Thời gian niệm Phật tuy ngắn, nhưng tâm bà thanh tịnh, niệm rất hoan hỷ. Thiện căn và phước đức của lão Bồ-tát vô cùng đầy đủ, nhưng nhân duyên lại bị hỏng trong tay tôi. Nếu tôi thật sự tin Phật, nếu có tâm từ bi, thì sẽ không sợ mệt, không sợ thức đêm, kiên định tin vào oai thần và nguyện lực của Phật, cuối cùng nhất định có thể dẫn dắt bà vãng sanh Tây phương.

Ngày hôm đó tôi xuống núi, vừa đi vừa hồi tưởng lại lời sư phụ, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Trong lòng hết sức hổ thẹn và áy náy, cảm thấy cực kỳ có lỗi với lão Bồ-tát. Từ đó về sau, mỗi khi làm công việc trợ niệm hoặc gặp phải những việc không như ý, tôi thường nhớ tới lời sư phụ: “Con phải tin Phật”. Tin Phật, thật sự không phải điều quá dễ dàng. Chỉ có thể thông qua việc nghe kinh nhiều hơn, học tập nhiều hơn, đem những điều đã học áp dụng để đối trị phiền não, giải quyết vấn đề, thì niềm tin mới dần dần được tăng trưởng.

Tổ biên tập “Thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”